

(המשך מעמוד 38)

המדינות החשובות, שבהן שולטת המישטרה הפוליטית החשאית על הכל?

הדחיה הגדולה

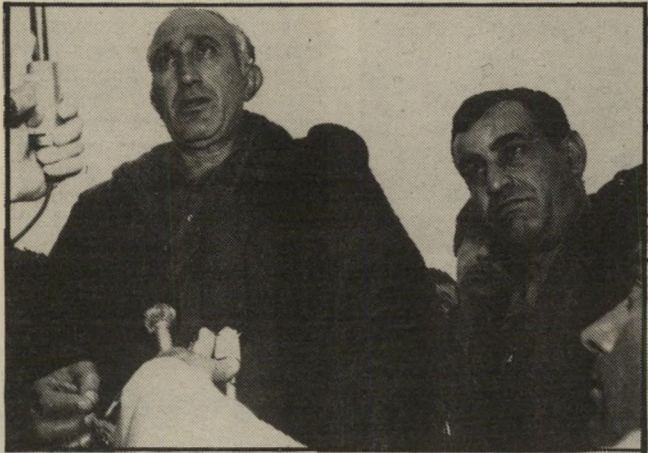
דחת היועץ המישטרי, ומינוי יועץ חדש, "רוק" ופיסני במקומו, נועדה גם להשיג מטרה מעשית: להשתיק את הפרשה ולשתק את רעת-הקהל, לרחות, לרחות, לרחות.

אחרי ועדת-זורע, שעליה הכריז שער העולם הזה עוד ביום הקמתה שהיא "בריה", ואחרי חקירת-בלטמן, שחקרה במשך שנה שלמה מה שאירע במקום אחר במשך כמה דקות, באה עתה הדחיה הגדולה הבאה. במיקרה הטוב ביותר, יידחה הכל להרבה זמן. במיקרה הרע ביותר, תיקבר הפרשה, יחד עם גורמיה ומסקנותיה.

ועדת חקירה ממלכתית!

כל אומרים עכשיו, חקירה צריכה להיות". זה חשוד בעיניי, כן, חקירה צריכה להיות. חקירה אמיתית. חקירה לעומק. ואלה התנאים, שיהפכו את החקירה מהצגת-סרק (כפי שהיו שתי החקירות הקודמות בפרשה זו) לחקירת-אמת:

- היא צריכה להיעשות בידי אנשים העומדים מעל לכל חשד.
- היא צריכה לחקור את הדרג המדיני (ראשה-הממשלה דאז, השרים והעוזרים) יחד עם הדרג המבצעי (ראש השב"כ ואנשיו).

תת-אלוף מרדכי והרמטכ"ל ליד האוטובוס כמעט פרשת דריפוס

● היא צריכה להיות, בהכרח, חשאית שבחשאית, אך יש לפרסם את הרכב המוסד החוקר והגדרת תחום החקירה, ויש לפרסם את המסקנות בהרחבה ובפירוט, מלבד הפרטים הנוגעים באמת לסודות ביטחוניים.

חקירה — של מי? אין לי ספק שהדרך הנכונה היא מינוי ועדת-חקירה ממלכתית, על פי חוק ועדות-החקירה.

הרי לשם כך קיבלנו בשעתו את החוק הזה, על פי הצעתו של שר המישטרים הרציני ביותר שהיה אי-פעם במדינת-ישראל: יעקב שימשון שפירא. זהו אותו האיש שכינה בתפקיד היועץ המישטרי לממשלה, ושהכריח את כן-גוריון להעמיד לדין את מייסד שירות-הביטחון של ישראל, איסר בארי ("איסר הגדול") בפרשת טוביאנסקי.

מי שיקרא עכשיו את נוסח חוקי-ועדות-החקירה ייזכר שהוא נחקק בדיוק בשביל מיקרה כזה.

ועדה כזאת תורכב עליידי נשיא בית-הדין העליון, וטוב אם הוא עצמו יעמוד בראשה.

בהיעדר ועדה, צריכה לחקור המישטרה. מי שטוען שאין המישטרה יכולה לחקור בחשאיות גמורה, כשהדבר ררוש, מביע אי-אמון למישטרה. אם זה מפי הממשלה, הרי המסקנה היא שדרוש טיהור במישטרה. ער כרי החלפת הצמרת כולה.

כל חקירה רצינית מחייבת את השעיית הנוגעים בדבר בדרג הביצועי, ובראשם ראש השב"כ. בלי השעיה כזאת יישאר החשוד הביצועי העיקרי בראש מנגנון אדיר ועולם, כשהוא בעל סמכות מוחלטת.

חקירה בתנאים כאלה לא תהיה אלא פארסה.

הפרשה הזאת היא, בין השאר, מיבוח עליון לעיתונות. היא לא הצטיינה מייד אחרי הפשע המקורי (ראה עמודים 4-5). אף שגם אז היו בה כמה אנשים אמיצים ובעלי-עקרונות. בימים האחרונים מילאה העיתונות, ברובה הגדול, את חובתה.

הפרשה הזאת מוביחה עד כמה חיונית ביקורת העיתונות. הוכח כי ביקורת הכנסת — גם של האופוזיציה — היא רופפת וחסרת-חשיבות. אין תחליף לעיתונות. כאשר העיתונות אינה קיימת בשטח, חוגגת ההפקרות, ונסתח פתח למעשים הנוראים ביותר של בעלי הכוח והשררה.

אם תסתפק העיתונות בפיתרונות-סרק, "תדר מן העניין" ותעבור לסנסציה הבאה, הרי היא תמעל בתפקידה, והמדינה כולה תיענש על כך.

נשיא-המדינה ביקש מאיתנו, להחזיר את הרברים לפרופרציה הנכונה. אני מקבל בקשה זו ונענה לה:

מדובר ברברים החמורים ביותר היכולים לעמוד במוקד החיים הלאומיים — דברים הנוגעים לעצם קיום המדינה כמדינת-חוק, למדינת-מוסר ומדינה דמוקרטית. זוהי הפרופרציה הנכונה, ורק ההתייחסות הנוקבת, האמיצה ונחרצת ביותר מתאימה לה.

דם זועק

עוד הערה פילוסופית: שני הנערים המבולבלים ממחנה-הפליטים, שיצאו לבצע פיגוע חבלני, כוודאי לא תיארו לעצמם בחלומם הקיצוני ביותר שאחרי מותם הם יגרמו למשבר מוסרי ופוליטי של כל עמוק במדינת-ישראל.

בשחר קיומנו הלאומי, כאשר אך נוצר המיתוס הלאומי שלנו, ניסח משורר-גאון את המילים בנות-האלמות: "מה עשית? קול דמי אחיך זועקים אליי מן הארמה!" בישראלי וכיהודי אני גאה על כך שהריגת שני בני-אנוש — אויבים ומספגים — גורמת לתוצאה כזאת במדינתנו.

חיבוק של שומרת

נראה כי חווה יערי מצליחה תמיד לעורר אהדה בלב השוטרות השומרות עליה. גם השוטרת שהיתה הפעם בבית-המישפט גוננה עליה.

אחת בגירסתה העיקרית, ותנסה להפיל את חברתה. אולם הן קשורות זו לזו, וכמו ריבוי הפיתגם האנגלי: מי שנלחם בנפרד, נתלה בידו.

בשלב זה של המישפט קשה עדיין לנחש אילו קלפים טומנים בשרווליהם

גם האפשרות כי מלבסקי רק נפצעה בנפילתה מהמכונת עליידי סלע, והשתיים זנחו אותה שם וברחו, והיא נהרגה בגלגלי מכונית אלמונית שערכה של ולא הבחינה בה, טובה לנאשמות.

במיקרה כזה יהיה כמובן צורך לברר אם כנסיכות המקום המיקרה היה מקום לצפות כי מכונית עלולה לפגוע במלבסקי במקום שבו השאירוה השתיים. יש צורך לברר את מצב התנועה במקום, את מצב התאורה כשטח, ואת מקום שכירתה של התיירת.

אם אפשר לומר כי השתיים צפו תאונה כזו והיו אדישות לה, יש אולי מקום להרשיען בהריגה.

אם ייקבע כי השתיים היו צריכות לחוות אפשרות של דריסה, אך בפועל לא חוו אותה, הן עלולות להיות מורשעות כעבירה של גרסמות ברשלנות, עבירה שעונשה רק שלוש שנות-מאסר.

אפשרות שלישית:

המיקרה הקשה ביותר עבור הש"תים הוא אם ייקבע כי המנוחה מתה ממכת מערוך בראשה. השתיים מטיחות את ראשן על המעשה הזה. אם המוות נגרם ממכה כזו, יכיר בית-המשפט אם מערוך הוא כלל קטלני, ואם המכה שהונחתה על הראש, במקום רגיש, היתה מכה קטלנית.

במיקרה כזה אפשר יהיה לטעון כי היה כאן רצח ככוונה תחילה — שהכלי, המערוך, הובא למקום מראש, והחלטה על הרצח נעשתה בעת שהלמו בראש התיירת. תהיה כמובן שאלה אם מלבסקי הוא קניטרה את השתיים כאשר אמרת אביבה: "לכי תרפקי את עצמך! אני לא אחזיר לך את הכסף!"

על כל פנים, במיקרה של מוות ממערוך, יש לברר מי מהשתיים הביאה אותו, ואם היא שהלמה בו. אם השניה לא ידעה כלל על הבאת המערוך, וחווה, דרך משל, שלפה אותו, כקוסם מן השרוול, כפי שאמרת אביבה, הרי יתכן שאביבה אינה שותפה לרצח.

יתכן כי היא תהיה אז רק שותפה לאחר מעשה, עבירה שהעונש עליה קל הרבה יותר.

אפשרות רביעית

אם נהרגה התיירת ממכוניתה של יערי אין כמעט ספק כי חווה אשמה ברצח. השאלה היא אם אביבה, ששמרה על האוטו, שותפה מלאה לרצח.

כבר מניתוח זה ברור כי העדים החשובים ביותר במישפט יהיו הפא"תולוגים, שהרוחות שלהם לגבי גורם המוות יקבעו איוז מהאפשרויות פתוחה לסיגוריה.

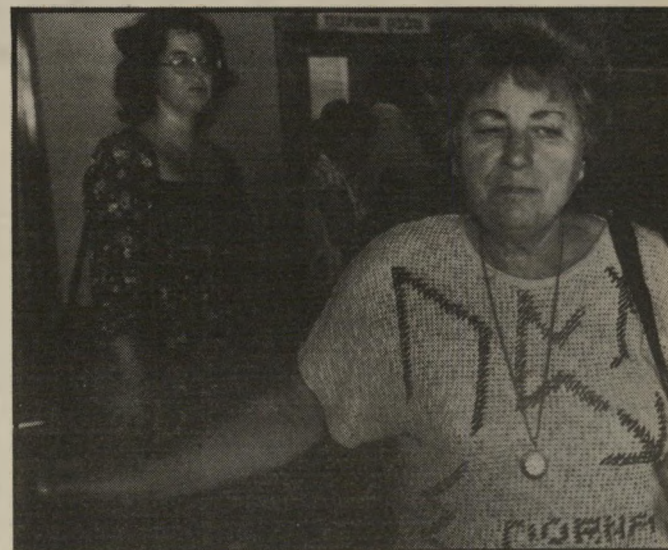
אפשרות ראשונה:

הגירסה הטובה ביותר עבור השתיים היא כי התיירת נהרגה מהמכה שקיבלה בראשה מאבן כאשר קפצה מהמכונית. אם יתמוך הרוב הפאתולוגי בגירסה זו, אי-אפשר יהיה לטעון כי היה כאן רצח ככוונה תחילה. אולי אפשר יהיה לומר כי השתיים היו צריכות לצפות מראש

רצח מהסרטים קווי הגנה אפשריים

אם היה מי שחשב כי במישפט זה, אשנו עומדות חווה ואביבה לדין יחדיו, יעשו הסיגורים את תרגיל גיל כנגל ורונן שגיא-שני, הרי טעו. במישפט רצח הברוקר הואשמו שני הרוצחים נאותו כתבי-אשום. במיש-טרה מסר רונן גירסה שהפילה אותו וגם את חברו לספסל-הנאשמים. כנגל ומסר גירסה שקשרה את לרצח, אם כי לא לגמרי, אבל הוא הפליל את חברו לספסל-הנאשמים.

כשלב עדידות-ההגנה התברר, כי כן גל עלה על רוכי-העדים, חזר על עדותו, הסביר דברים מסויימים לטו-בתו והעיד נגד חברו. רונן לעומת זאת העדיף שלא להעיד כלל. הוא ניצל את זכות-השתיקה של נאשם. בגלל סיבוך פרוצדוראלי מסויים, לא ניתן במיקרה כזה להשתמש בעדות שמסר רונן במישטרה נגד כנגל. פסקדין של

אחות הנרצחת

אחותה של מלה מלבסקי ישבה באולם והיתה נרגשת מאוד. היא נדה בראשה בכל פעם שקראו דברים מעדידותיהן של הנאשמות שהכעיסו אותה.

הסיגורים נתן קנת ובנו חיים, המגינים על אביבה, והר"ר עדנה קפלן ודרור מקרין, המגינים על חווה.

אפילו התובעת המנוסה, פנינה דבורין, צופה הפתעות. היא כבר ביקשה מבית-המישפט לאפשר לה להעלות עדי-הזומה, אם הסיגוריה תפתיע אותה בחוות-ידעת פאתולוגיות חדשות.

על-פי חקירה נגרית שערכה הר"ר קפלן לזמנחה של המישטרה ולפרוצה שגילתה את הגופה, נראה כי היא מייחסת חשיבות רבה למרחק של שביל-הדם, המסתיים במקום שבו נמצאה הגופה. היא גם ייחסה חשיבות מרובה לטביעות-צמיד שנמצאו קרוב מאוד לגופה, כמעט צמוד אליה. מומחה המישטרה טען כי ראה במקום הרבה עיקבות-צמידים, ולכן לא ייחס להם חשיבות מיוחדת ולא התמקד על אף אחד מהם.

נראה כי הסיגוריה תשתדל להוכיח שהמוות נגרם ממכונית אלמונית, שאינה קשורה כלל למישפט אשר עברה במיקרה במקום כלילה החשוד, ודרסה למוות את התיירת הפצועה, שהושארה במקום על ידי השתיים.

במיקרה כזה יתכנו כמה אפשרויות:

אפשרות ראשונה:

הגירסה הטובה ביותר עבור השתיים היא כי התיירת נהרגה מהמכה שקיבלה בראשה מאבן כאשר קפצה מהמכונית. אם יתמוך הרוב הפאתולוגי בגירסה זו, אי-אפשר יהיה לטעון כי היה כאן רצח ככוונה תחילה. אולי אפשר יהיה לומר כי השתיים היו צריכות לצפות מראש

האחות

ציפי קבילוב, אחותה הנאה של חווה, נכחה במשך כל שעות המישפט.

השופט אורי שטרומן, שהיה ברעת מיעוט, זיכה את כנגל, בעיקבות תרגיל זה. אולם רעת הרוב הרשיעה אותו על סמך פרטים נוספים שעלו בעדותו.

נראה כי היריבות בין אביבה וחווה גדולה כליכך, שאף אחת מהן לא תעשה ליריבתה את החסד ותימנע מלהעיד. נראה כי השתיים ידבוקו כל